

вика и маха съ тояги, а по-храбритѣ бѣха влѣзли въ двора и съ дълги пръти мжчеха да вкаратъ бика въ обора. А той, озвѣрилъ се, навелъ глава малко настрани, гледа ги съ бѣлото на очитѣ, гледа ги, па като се спустне — прѣсне ги като пилци. Хвѣрляха прътитѣ храбритѣ мжже и до единъ на сайванта. А разярениятъ бикъ по тѣхъ. Веднажъ дори се покатери по стълбището. Харно, че се счупи едно стѣпало, а то иначе, ако бѣше се покачилъ горе, кой знае, какво чудо щѣше да стори!

Намѣсиха се тогава стари хора.

— Златиле, — рекоха тѣ, — остави, не дразни добичето! Съ сила нѣма да влѣзе. Нека си разотидатъ всички. Като се поуспокои и огладнѣе, само ще потърси обора. Тогава само да имашъ единъ човѣкъ да изтича и затвори вратата.

Тѣй и стана.

Разотидоха си всички. А бикътъ сякашъ само това чакаше. Порови, попрухтѣ още малко изъ двора, па като го напече слънцето и около ушитѣ му забръмчаха мухи, размаха

глава и се прибра въ хладния оборъ.

Чорбаджията го видѣ, повика Стоилчо и рече :

— Сега иззадъ сѣнника, иззадъ сѣнника иди блѣсни вратата, замандали я и бѣгай. . .

Следъ нѣкой день, когато стари хора се отбиха при чорбаджията и го попитаха за бика, той рече :

— Успокои се, кжде ще ! Стоила пращамъ да го храни.

— Не бива, — думаха хората, — да пращашъ детето. Лошъ добитѣкъ сж това бицитѣ. Може да му стори нѣщо, да го набоде, я да го убие.

— Кого да пратя, когато другитѣ не рачатъ! Азъ ли да ида ?

— Ама дете е, може да. . .

— Голѣма работа! То Господъ си нѣмалъ грижа за него, та взелъ баща му и майка му, че азъ ли ? Затова го храня и му плащамъ.

И остана да си гледа бика Сто-

илчо сирачето, а като зазими и стана студено, прибра се и да спи на топличко при него въ яслата. А бикътъ укротѣ. Взе да влиза при

